

jeg kan se, ogsaa vil stille sig i Maj Maaned, er der ingen Grund til Ængstelse paa dette Omraade. Indtægterne synes at flyde rigeligt ind. Det gælder ikke mindst Toldindtægten, som, fordi alt er kommet i Gang igen, kan ventes at give mere end i det foregaaende Finansaar, og synes at give langt mere. Det gælder i Øjeblikket alle Indtægtskilder for Staten.

Spørger der da om Udgifterne i indeværende Finansaar, da er det klart, at det Tal, som er opført paa Finansloven, vil vi ikke kunne komme ud af det med, thi en Række af overordentlige Udgifter, som vi har haft forrige Finansaar, vil møde igen. Det ved jo alle; vi arbejder endnu med mange af de overordentlige Udgifter. Spørgsmaalet bliver i Øjeblikket det, om man vil kunne nøjes med de 500 Mill. Kr., som man kan gaa ud fra, Indtægten vil blive, stadig forudsat, at Forholdene ikke ved en Katastrofe forandrer sig. April Maaned synes — mere kan jeg ikke sige — at have bragt en Udgift af omtrent 36 Mill. Kr. Nu kan det ikke gaa an, at man multiplicerer dette Tal med 12 og saa mener, at man kommer til den virkelige Udgift, thi der er store Udgiftsposter, som just ikke i denne Maaned kommer til Udbetaling. Der er Alderdomsunderstøttelse og andre sociale Udgifter, som ikke paa samme Maade kommer til Stede i enhver Maaned, og skønt jeg har regnet med et vist Tilskud af Hensyn til Poster, som ikke er kommet just til Udbetaling i denne Maaned, har regnet disse ind i Udgiften, vil jeg paa ingen Maade kunne gaa ud fra, at man med 12 Gange 36 Millioner kommer til det virkelige Resultat for Finansaaret. Men der synes at være en Udsigt — det er alt, hvad jeg kan sige i Øjeblikket — til, at man, naar man lægger de 100 Mill. Kr. til, som man endnu vil have tilovers, hvis ikke alt forandrer sig, vil kunne komme igennem.

Heller ikke kan dette første Kvartal siges at være det absolutte Kvartal med Hensyn til den beregnede Indtægt, selv om Indtægten er gaaet op. Der vil paa visse Punkter komme større Indtægter gennem Indtægts- og Formueskatter, som jo ikke i dette Kvartal endnu er indkommet, efter den nye Ansættelse; det synes, som om der vil blive en langt større Formue- og Indkomstskat i 1919—20 end i 1918—19. Det synes næsten, skønt der er regnet med en Indtægt af 71 Mill. Kr., hvis jeg ikke tager fejl — jeg har ikke alle Tallene rede i dette Øjeblik —, at man snarere vil komme op paa 100 Mill. Kr. eller

der op imod med den ordentlige Formue- og Indkomstskat. Men det regner jeg ogsaa med, naar jeg siger, at der vil blive omkring 500 Mill. Kr.s Indtægt.

Jeg kan ikke og vil paa ingen Maade tage noget Ansvar for, om man kan komme ud af det med 500 Mill. Kr. som Udgift eller ikke. Jeg kan ikke vide, hvilke Krav der kan stilles til Statskassen med Hensyn til Befolkningens Ernæring, hvis der pludselig kommer Forhold til Stede, som kræver mere, end vi i Øjeblikket er forberedte paa. Jeg skulde dog snarere tro, at det gik den modsatte Vej, saaledes at vi kunde komme bort fra hele Tilskudssystemet. Jeg tør maaske indskyde, at hvis der bliver Tale om den store Lønningslov for Tjenestemændene, hvorved Lønningerne forøges i overordentlig Grad, vil det være naturligt samtidig at standse med dette ubegrænsede Tilskudssystem, man har været inde paa. Men man kan i Øjeblikket ikke vide, hvorvidt den Lønningslov, som jeg haaber at kunne fremsætte Forslag om for den høje Rigsdag, vil blive gennemført eller ikke.

Dette gælder altsaa Indtægten og Udgiften i indeværende Aar, og naar det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) saa sort paa Fremtiden — og det laa jo i hans Ord —, skal jeg ikke nægte, at jeg ser ikke lysere paa den end han. Det ligger nu ikke i, at Statskassen i Øjeblikket har overtrukket sin Konto i Nationalbanken, hvad det ærede Medlem mente, at visse Blade havde gjort opmærksom paa eller oplyst Publikum om. Det er ganske rigtigt. Det kan vel være saadant noget som 60 Mill. Kr., som Finanserne i dette Øjeblik skylder Nationalbanken udover de Værdier, som opføres overfor Nationalbanken, men ganske sikkert ikke udover de Værdier, der ligger i Statskassen i Øjeblikket. Det vil være saaledes, at vi vedblivende kommer til at skyld Nationalbanken store Beløb, indtil den overordentlige Skat indgaar. Hvis det var saaledes med vor Statshusholdning, at vi fik Skatterne ind jævnt fordelt over hele Finansaaret, vilde Forholdet ikke blive dette; men naar Forholdet er det, at man maa vente at faa 150 Mill. Kr. ind omkring Nytaar 1920, er det indlysende, at imedens vi venter paa disse meget store Beløb, nødes vi til at overtrække vor Konto i Nationalbanken. Det er ikke nemt at sige, hvor stort det Beløb er; vi skylder Nationalbanken, dels fordi vi f. Eks. ligger inde med store Kornbeholdninger, som først skal sælges — jeg tør